

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

Αυστηρός τις επίσκοπος, όπως θέση τέρμα εις τὸ σκάνδαλον, απέκοψε, δὲν ἤξεύρω ποίας χορδῆς, τοῦ Παππαμόσκα, καὶ ἐκτοτε οὗτος μένει βωδὸς καὶ ἀκίνητος.

Τοῦτο ὅμως δὲν ἠμπόδισε νὰ γίνεται λόγος περὶ αὐτοῦ καὶ τῶν πράξεών του οὐ μόνον ἐν Βούργῳ καὶ ἐν ἀπάσῃ τῇ Ἰσπανίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς ταύτης ἀκόμη.

Ὁ Παππαμόσκας ἦτο δημιουργημὰ Ἐρρίκου τοῦ Γ', ἐντεῦθεν δὲ ἡ μεγίστη αὐτοῦ σπουδαιότης.

Ἡ ἱστορία του εἶνε ἀρκετὰ περίεργος.

Ἐρρίκος ὁ Γ', ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰπποτικῶν περιπετειῶν, ὁ πωλήσας ἡμέραν τινὰ τὴν ἐφεστρίδα αὐτοῦ, ὅπως ποριοθῆ τὸν ἄρτον του, συνείθιζε νὰ μεταβαίνει καθ' ἐκάστην ἀνεπιστήμως (incognito) εἰς τὴν Μητρόπολιν νὰ προσεύχεται.

Πρωίαν τινὰ, οἱ ὀφθαλμοὶ του συνήντησαν τοὺς ὀφθαλμοὺς νεαρῆς γυναικός, προσευχομένης πρὸ τοῦ τάφου τοῦ Φερδινάνδου Γονζάλες. Τὰ βλέμματά των, ὡς θὰ ἔλεγεν ὁ Θεόφιλος Γωτιέ, ἐδέθησαν διὰ κόμβου. Ἡ νεανὶς ἠρυσίασεν, ὁ βασιλεὺς τὴν ἠκολούθησεν, ὅταν ἐξῆλθε τοῦ ναοῦ, καὶ τὴν συνώδευσεν μέχρι τῆς οἰκίας της.

Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ κατὰ τὴν ἰδίαν ὥραν ἐπανεῖδον ἀλλήλους, ἀντήλλαξαν βλέμματα καὶ ἐξεδήλωσαν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν μειδιαμάτων τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν ἀγάπην αὐτῶν, πάντοτε δὲ ὁ βασιλεὺς ἠκολούθει αὐτὴν μέχρι τῆς οἰκίας της, χωρὶς ποτὲ νὰ τῇ εἶπη μίαν λέξιν, ἀλλ' οὔτε ἐκείνη ποτὲ νὰ δείξῃ ὅτι ἐπεθύμει τοῦτο.

Πρωίαν τινὰ, ἐξερχομένη τοῦ ναοῦ ἡ ὡραία ἀγνωστος, ἀφῆκε νὰ πέσῃ τὸ μανδήλιόν της· ὁ βασιλεὺς τὸ ἀνέλαβε, τὸ ἔκρυψεν εἰς τὸ στήθος του καὶ τῇ ἔδωκε τὸ ἰδικόν του. Ἡ γυνή, καταπόρφυρος γενομένη, τὸ ἔλαβεν, ἐσπόγγισεν τὰ δάκρυά της καὶ ἐξηφανίσθη.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ Δὸν Ἐρρίκος δὲν τὴν εἶδε πλέον.

Μετὰ ἔν ἔτος ἀποπλανηθεὶς ἐντὸς δάσους τινὸς ὁ βασιλεὺς περιεκυκλώθη αἰφνης ὑπὸ ἑξ πειναλέων λύκων, οἵτινες ἐπέπεσον κατ' αὐτοῦ. Μετὰ παρατεταμένην πάλην ἐφόρευσε τρεῖς διὰ τοῦ ξίφους του, ἀλλ' ἤδη αἱ δυνάμεις του ἤρχιζον νὰ τὸν ἐγκαταλείπωσι καὶ ἐκινδύνευεν νὰ πέσῃ βορὰ τῶν ἄλλων τριῶν λύκων.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤκουσε κρότον πυροβόλου ὄπλου καὶ παράδοξόν τινα κραυγὴν, τρέψασαν εἰς φυγὴν τοὺς τρεῖς λύκους.

Ἐστράφη καὶ εἶδε μυστηριώδη τινὰ γυναῖκα, ἥτις τὸν παρετήρει μὲ ὀφθαλμοὺς ἀπλανεῖς, χωρὶς νὰ δύναται νὰ προσφέρῃ λέξιν· οἱ μῶνες τοῦ προσώπου της ἦσαν φρικωδῶς συνεσταλμένοι, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὀξύς γόος ἐξήρχετο τοῦ στήθους της.

Ἀναλαβὼν ἐκ τῆς πρώτης ἐκπλήξεώς του ὁ βασιλεὺς ἀνεγνώρισεν ἐν τῇ γυναικὶ ἐκείνῃ τὴν περιλημμένην του νεανίδα τῆς Μητροπόλεως. Ἐρρηξε κραυγὴν χαρῆς καὶ ὤρμησε νὰ τὴν περιπτύχῃ, ἀλλ' ἡ νέα τὸν ἐσταμάτησεν ἀνακραζούσα μετὰ θείου μειδιαματος :

— Ἠγάπησα τὴν μνήμην τοῦ Κιδ καὶ τοῦ Φερδινάνδου Γονζάλες, διότι ἡ καρδία μου ἀγαπᾷ πᾶν ὅ,τι εἶνε εὐγενὲς καὶ γενναῖον· δι' αὐτὸ ἠγάπησα καὶ σέ. Ἀλλὰ τὸ καθκόν μου μὲ ἐμπόδιζε νὰ σοῦ ἀφιερῶσω τὸν ἔρωτα τοῦτον, ὅστις θὰ ἦτο ἡ εὐδαιμονία τοῦ βίου μου. Δέξου τὴν θυσίαν...

Ταῦτα λέγουσα ἔπεσε κατὰ γῆς καὶ ἐξέπνευσε χωρὶς

νὰ ἀποτελειώσῃ τὴν φράσιν, σφίγγουσα ἐπὶ τοῦ στήθους της τὸ μανδήλιον τοῦ βασιλέως.

Μετὰ ἔν ἔτος ὁ Παππαμόσκας ἐνεφανίζετο διὰ πρώτην φορὰν ἐκ τῆς θήκης τοῦ ὠρολογίου, ὅπως ἐκφωνήσῃ τὰς ὥρας.

Ὁ βασιλεὺς Ἐρρίκος τὸν εἶχε κατασκευάσει πρὸς τιμὴν τῆς γυναικός, ἣν εἶχεν ἀγαπήσει· ἡ κραυγὴ τοῦ Παππαμόσκα ἐνθούμιζεν εἰς τὸν βασιλέα τὴν κραυγὴν, τὴν ὁποίαν ἡ σώτειρα αὐτοῦ εἶχε ρῆξει εἰς τὸ δάσος, ὅπως ἐκφοβίσῃ τοὺς τρεῖς λύκους.

Ἡ ἱστορία διηγεῖται ὅτι ὁ Δὸν Ἐρρίκος εἶχεν ἐκφράσει τὴν ἐπιθυμίαν ὅπως ἀκούῃ ἐπαναλαμβανομένης ὑπὸ τοῦ Παππαμόσκα καὶ τὰς ἐρωτικὰς λέξεις τῆς γυναικός, ἀλλ' ὅτι ὁ ἀραψ τεχνίτης ὁ κατασκευάσας τὸ αὐτόματον, μετὰ πολλὰς ματαίας προσπαθείας, ἐδήλωσεν ὅτι ἀδυνατεῖ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ εὐσεβοῦς μονάρχου.

Ἀφοῦ ἤκουσα τὴν ἱστορίαν, ἔκαμα ἕνα γύρον ἀκόμη ἐν τῇ Μητροπόλει, σκεπτόμενος μετὰ θλίψεως ὅτι δὲν θὰ τὴν ἐπανέβλεπον ποτὲ πλέον, ὅτι μετ' ὀλίγον τόσα θαυμάσια ἔργα δὲν θὰ ἦσαν πλέον δι' ἐμὲ ἢ μίαν ἀνάμνησιν καὶ ὅτι ἡ ἀνάμνησις αὕτη ἡμέραν τινὰ θὰ ἐταράσσειτο, ἢ θὰ συνεχέσθαι μετ' ἄλλων, ἢ θὰ ἐχάνετο.

Ἰερεὺς τις ὠμίλει ἀπὸ τοῦ ἀμβωνος πρὸ τοῦ Μειζονος Βωμοῦ. Ἡ φωνὴ του μόλις ἤκούετο. Πληθὺς γυναικῶν γονατισμένων ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου, μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω καὶ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας, ἤκροῶντο. Ὁ ἱεροκῆρυξ ἦτο σεβάσμιος γέρον. ὠμίλει διὰ φωνῆς γλυκείας περὶ θανάτου, περὶ αἰωνίας ζωῆς, περὶ ἀγγέλων, κινῶν εἰς ἐκάστην φράσιν τὴν χεῖρα, ὡσεὶ ἔτεινε ταύτην εἰς πεπτωκότα τινὰ καὶ τῷ ἔλεγε : «ἐγέρθητι». Ἐγὼ θὰ τῷ ἔτεινον τὴν ἰδικὴν μου, κραυγάζων πρὸς αὐτόν : «ἐγειρόν με!»

Ἡ μητρόπολις τῆς Βούργου δὲν εἶνε μελαγχολικὴ, ὅπως εἶνε σχεδὸν ἀπασαὶ αἱ μητροπόλεις τῆς Ἰσπανίας. Ἐπέχουσε γαλήνην εἰς τὴν ψυχὴν μου καὶ μὲ διέθεσεν ἠρέμα εἰς σκέψεις θρησκευτικὰς.

Ἐξῆλλον, καὶ τὰ χεῖλη μου ἐψιθύριζον ἔτι, χωρὶς νὰ τὸ θέλω : «ἐγειρόν με».

Ἐστράφη ὅπως παρατηρήσω ἀπαξ ἔτι τοὺς μεγαλοπρεπεῖς ὀβελίσκους καὶ τὰ ὑψηλὰ κωδωνοστάσια, καὶ ὑπὸ μυρίων κατεχόμενος φαντασιῶν διηυθύνθη πρὸς τὸ κέντρον τῆς πόλεως.

Παρχκάμπτων γωνίαν τινὰ, εὐρέθην πρὸ τινος ἐργαστηρίου, ὅπερ μὲ ἔκαμε νὰ ἀνατριχιάσω. Τοιαῦτα ἐργαστήρια ὑπάρχουσι καὶ ἐν Βαρκελόνη καὶ ἐν Σαραγώσῃ καὶ ἐν ἀπάσαις ταῖς λοιπαῖς πόλεσι τῆς Ἰσπανίας, ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω πῶς δὲν τὰ εἶχον ἰδεῖ.

Τὸ ἐργαστήριον τοῦτο ἦτο μέγα, καθαρὸν, μὲ δύο μεγαλοπρεπεῖς προθήκας δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τῆς θύρας. Ἐπὶ τοῦ κατωφλίου ἵστατο γυνὴ πλέκουσα κάλτσων καὶ μειδιῶσα, ἐντὸς δὲ παιδίον παίζον. Καὶ ἐν τούτοις ὁ ψυχρότερος ἢ ὁ εὐθυμότερος τῶν ἀνθρώπων, βλέπων τὸ ἐργαστήριον ἐκεῖνο θὰ ἐταράσσειτο καὶ θὰ ἤσθάνετο συσφιγγόμενην τὴν καρδίαν αὐτοῦ.

Ἐν ταῖς προθήκαις, ὀπισθεν τῶν θυρωμάτων, παρὰ τοὺς τοίχους καὶ ἄνω μέχρι τῆς ὀροφῆς ὑπῆρχον πληθὺς φερέτρων, παντὸς μεγέθους, τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ἐν ὡραία κατατάξει, ὡς κάλαθοι ὀπωρικῶν, τινὰ κεκαλυμμένα δι' ὠραίου πέπλου κεντημένου, καὶ ἄλλα διανθῆ, ἐπίχρυσα, γεγλυμμένα, ἐζωγραφημένα.

Ἡ ἑτέρα τῶν προθηκῶν ἦνούτο ἐξωτερικῶς μετὰ τῆς προθήκης τοῦ παρακειμένου ἀλλαντοπωλείου, οὕτως ὥστε τὰ φέρετρα σχεδὸν ἤγγιζον τοὺς ἀλλαντας, τὰ ὡὰ καὶ τὰ διάφορα εἶδη τυροῦ. Καὶ ἠδύνατο κάλλιστα οἰοσθῆναι πολίτης σπεύδων πρὸς ἀγορὰν τοῦ προγεύματός του νὰ λανθασθῆ πρὸς τὴν θύραν καὶ νὰ εὐρεθῆ αἰφνης ἐν τῷ μέσῳ φερέτρων· ἐναλλαγῆ ἦκιστα δυναμένη νὰ διεγείρῃ τὴν ὄρεξιν.

Πρὸ τῆς ἐσπέρας μετέβην νὰ ἴδω τὸ μέρος ἐνθα ἐγεννήθη ὁ Κιδ. Καὶ ἂν δὲν εἶχον σκεφθῆ περὶ τούτου, θὰ μοὶ τὸ ὑπενθύμιζον οἱ ξεναγοί, διότι ἀφ' ὅπου καὶ ἂν διήλθον μοὶ ἐπιθύριζον εἰς τὸ οὖς :

— Τὰ λείψανα τοῦ Κιδ.

— Ὁ οἶκος τοῦ Κιδ.

— Τὸ μνημεῖον τοῦ Κιδ.

Γέρων τις μεγαλοπρεπῶς τετυλιγμένος εἰς τὸν μανδύαν του, μοὶ εἶπεν μὲ ὕφος προστατευτικόν :

— Venga Usted conmigo (ἔλατε μαζί μου), καὶ με ὠδήγησεν ἐπὶ τινος λόφου δεσπόζοντος τῆς πόλεως, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου φαίνονται ἔτι τὴν σήμερον τὰ λείψανα μεγάλου φρουρίου, παλαιᾶς κατοικίας τῶν βασιλέων τῆς Καστιλίας.

Πρὶν ἢ φθάσῃ τις εἰς τὸ μνημεῖον τοῦ Κιδ, συναντᾷ θριαμβικὴν ἀψίδα, δωρικοῦ ρυθμοῦ, ἀπέριττον καὶ κομψήν, ἀνεγερθεῖσαν ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Β' πρὸς τιμὴν τοῦ Φερδινάνδου Γονζάλες, ἐπὶ τοῦ ἰδίου μέρους, ὡς λέγουσιν, ἐνθα ἔκειτο ἡ οἰκία, ἐν ἣ ἐγεννήθη ὁ περιώνυμος ὄπλαρχηγός.

Ὀλίγον ἀπωτέρω εὐρίσκεται τὸ μνημεῖον τοῦ Κιδ, ἀνεγερθὲν τὸ 1784. Εἶνε λίθινος κίων στηριζόμενος ἐπὶ κτιστοῦ βᾶθρου καὶ φέρων ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἀσπίδα μετὰ τοῦ οἰκογενειακοῦ σήματος καὶ τῆς ἐξῆς ἐπιγραφῆς : «Ἐνταῦθα ἔκειτο ὁ οἶκος, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1026 ὁ Ροδοίγος Διάκος di Vivar, ὁ ἐπονομαζόμενος Cib campeador (Κιδ ὁ πολεμάρχης). Ἐτελεύτησεν ἐν Οὐαλεντία ἐν ἔτει 1099, τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ μετηνέχθη εἰς τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Πέτρου di Cardena πλησίον τῆς πόλεως ταύτης.»

[Ἐπιτετα συνέχεια].

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΤΟ ΣΗΜΕΙΟΝ

Ἐκ τῶν λαϊκῶν διηγημάτων τοῦ Βσεβολδδ Γόρσσιν.

Ὁ Συμεὼν Ἰβάνοφ ὑπηρετοῦσε ὡς φύλακας ἔς τὴ γραμμὴν τοῦ σιδηροδρόμου. Τὸ φυλακεῖό του ἀπέχεν ἀπὸ τὸν ἕνα σταθμὸν δώδεκα καὶ ἀπὸ τὸν ἄλλον δέκα βέρστια. Τέσσερα βέρστια μακρὰ εἶχεν ἀνοίξει τὸν περασμένο χρόνον ἕνα μεγάλο ὑφαντουργεῖο. Πίσω ἀπὸ τὸ δάσος ἐμαύριζεν ἡ ψηλὴ καπνοδόχη του· κοντὰ δέ, ὅξω ἀπὸ τὰ γειτονικὰ φυλακεῖα, καμμὶ ἀλλῆ κατοικία δὲν ὑπῆρχεν.

Ὁ Συμεὼν Ἰβάνοφ δὲν ἦτονε ἀνθρώπος γερός. Πρὸ ἐννέα χρόνων ἐπῆγε ἔς τὸν πόλεμον ὑπηρετοῦσεν ὡς ἱπποκόμος ἕνα ἀξιωματικὸν καὶ εἰς ὅλην τὴν ἐστρατεία ἔμεινε μαζί του. Ὑπέφερε καὶ πείνα καὶ κρύο, καὶ ἔς τὸν ἥλιο ἐψήθη καὶ πορείας ἔκαμε ἀπὸ σαράντα καὶ πενήντα βέρστια μὲς ἔς τὴν ζέστη καὶ ἔς τὴν παγωνιά· ἔτυχε νὰ βρεθῆ καὶ σὲ μάχαις, ἀλλὰ, δόξα σ' ὁ Θεός, καμμιά σφαῖρα δὲν τὸν ἀγγίξε. Μιά φορά τὸ σύνταγμα του ἦτονε ἔς τὴν πρώτη γραμμὴ τῆς μάχης· ὀλόκληρη ἐβδομαδα ἀλλάζανε τούφεκαίς μὲ τοὺς Τούρκους. Οἱ ἴδιοί μας ἦταν πεσμένοι εἰς ἀκροβολισμό, καὶ οἱ Τούρκοι πίσω ἀπ' τὸ λόγγο· καὶ ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὡς τὸ βράδυ δὲν ἔπαυε τὸ τουφέκι. Ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ Συμεὼν ἦτον κι' αὐτός ἔς τοὺς ἀκροβολι-

στάς· κάθε μέρα τρεῖς φορὰς τοῦ ἔφερε ὁ Συμεὼν ἀπὸ τὰ μαγειρεῖα τοῦ συντάγματος, μὲς ἀπὸ τὸ αὐλάκι, ζεστὸ σαμοβάρι καὶ τὸ γεῦμα. Πάει μὲ τὸ σαμοβάρι ἔς τ' ἀνοίχτὰ τὰ βόλια σφυρίζουν, χτυποῦν ἀπάνω ἔς τὰς πέτρας· φοβᾶται ὁ Συμεὼν, κλαίει, καὶ ὁμως πηγαίνει.

Οἱ κύριοι ἀξιωματικοὶ ἦτονε πολὺ εὐχαριστημένοι μαζί του· εἶχανε πάντα τσάι ζεστό. Ἐγύρισε ἀπὸ τὸν πόλεμον γερός, μόνο τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του ἀρχισαν νὰ τὸν κόβουν. Πολλὰς πίκραις εἶχε δοκιμάσει ἀπὸ τότε.

Ἦρθε ἔς τὸ σπίτι του. Ὁ πατέρας του, γερός, εἶχεν ἀποθάνει· εἶχε γυιὸ τεσσάρων χρόνων· πέθανε καὶ αὐτός ἀπὸ λαϊμό· ἔμεινε ὁ Συμεὼν μὲ τὴ γυναῖκά του μόνοι καὶ μοναχοί. Δὲν μπόρεσε νὰ προοδέψῃ καὶ ἔς τὸ νοικοκυριό του, μὰ ἦτον καὶ δύσκολο μὲ προισμένα χέρια καὶ πόδια νὰ ζευγαρίζῃ τὴ γῆ· εἶδε πῶς ἔς τὸ χωριό του δὲν θᾶχῃ ψωμί νὰ φάγῃ, ἐφυγαν κ' ἐπῆγαν ἀλλοῦ γιὰ νὰ ζητήσουν τύχη· Ἐπῆγαν ἐδῶ, ἐπῆγαν ἐκεῖ, ποιθενὰ δὲν εὐρήκαν τύχη. Ἐμπῆκε ἡ γυναῖκά του ὑπηρετρία καὶ ὁ Συμεὼν, ὅπως καὶ πρῶτα, περιπλανιέται.

Ἐτυχε μιὰ φορά νὰ ταξιδεύῃ μὲ τὸ σιδηρόδρομον· σὲ ἕνα σταθμὸ βλέπει ὅτι ὁ σταθμάρχης ἦτονε γνωστός του. Τὸν παρατηρεῖ ὁ Συμεὼν, τὸν παρατηρεῖ κ' ἐκεῖνος. Ἀναγνωρίστηκαν. Ἦτονε ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ συντάγματος του.

— Σὺ εἶσαι, Ἰβάνοφ; τοῦ λέγει.

— Μάλιστα, εὐγενέστατε, ἐγὼ εἶμαι.

— Πῶς ἔτυχες ἐδῶ;

Τοῦ διηγήθηκε ὁ Συμεὼν τὰ καθέκαστα

— Καὶ ποῦ πηγαίνεις τώρα;

— Μητ' ἐγὼ δὲν ξεύρω, εὐγενέστατε.

— Τί θὰ πῆ δὲν ξεύρεις, ἀνόητε;

— Μάλιστα, εὐγενέστατε, γιατί δὲν ξέρω ποῦ νὰ πάγω.

Καμμιά δουλειὰ γυρεύω, εὐγενέστατε.

Τὸν ἐκύτταξεν ὁ σταθμάρχης, ἐσκέφθη καὶ λέγει :

— Ἄκουσ' ἐδῶ, φίλε μου. Μείνε πρὸς τὸ παρὸν ἐδῶ ἔς τὸ σταθμὸ. Εἶσαι, θαρρῶ, παντρεμένος; ποῦ εἶνε ἡ γυναῖκά σου;

— Μάλιστα, εὐγενέστατε, παντρεμένος εἶμαι· ἡ γυναῖκά μου εἶνε ἔς τὸ Κούρση καὶ ὑπηρετεῖ ἔς ἕνα ἔμπορον κοντὰ.

— Γράψε λοιπὸν τῆς γυναίκας σου νὰ ἔλθῃ. Θὰ φροντίσω νὰ σοῦ πάρω εἰσιτήριο δωρεάν. Ἐχομ' ἐδῶ κοντὰ ἕνα φυλακεῖο ποῦ ἀδειάζει· θὰ παρακαλέσω γιὰ σένα τὸν μηχανικὸ τῆς γραμμῆς.

— Πολὺ σὰς εὐχαριστῶ, εὐγενέστατε, ἔπεκρίθη ὁ Συμεὼν.

Ἐμεινε ἔς τὸ σταθμὸ. Ἐβοηθοῦσε ἔς τὸ μαγειρεῖο τοῦ σταθμάρχου, ἔσχιζε ξύλα, ἐσκούπιζε τὴν αὐλὴ καὶ τὸ προαύλιο τοῦ σταθμοῦ. Ὑστερ' ἀπὸ μιὰ ἐβδομαδα ἦρθε ἡ γυναῖκά του, καὶ ὁ Συμεὼν ἀνεχώρησε γιὰ τὸ φυλακεῖό του μὲ δραχμὴν ἕνα! Φυλακεῖο νεόκτιστο, ζεστό, ξύλα — ὅσα θέλεις· ἕνα μικρὸ χωροφάκι εἶχε μείνει ἀπὸ τοὺς ἄλλους φύλακας καὶ πέντ' ἔζη στρέμματα γῆς. Ἐχάρηκε ὁ Συμεὼν· ἀρχισε νὰ σκέπτεται πῶς νὰ βάλῃ σὲ ἐκέργεια νοικοκυριό, ν' ἀγοράσῃ καμμιά ἀγελάδα κανένα ἄλογο.

Τοῦ ἔδωσαν ὅλα ὅσα ἐχρειάζετο νὰ ἔχῃ· πράσινη σημαία, κόκκινη, φανάρια, σάλπιγγα, σφυρί, βιδωτὸ κλειδί, λωστό, φτυάρι, σκουῖπα, καρφιά, τοῦ ἔδωσαν δύο βιβλιαράκια μὲ τοὺς κανονισμοὺς καὶ τὸ δρομολόγιον τῶν ἀμαξοστοιχιῶν. Ταῖς πρώταις ἡμέραις ὁ Συμεὼν δὲν ἐκοιμότανε τὴν νύκτα γιὰ νὰ μελετᾷ τοὺς κανονισμοὺς· δύο ὧραις πρὶν περᾶσῃ ἡ ἀμαξοστοιχία ἐπῆγαινε κ' ἐπιθεωροῦσε τὸ τμημᾶ του· ὕστερα ἤθελε νὰ καθήσῃ ἔξω στὸ φυλακεῖο τοῦ ἐπάνω σ' ἕνα θρανίον καὶ νὰ παρατηρῇ καὶ ἀκροάζεται· δὲν τρίζουν τὰ σίδερα, δὲν ἀκούεται ἡ ἀμαξοστοιχία.

1. Ἀμᾶξι τὸ ὅποσον κινεῖ κανεὶς μόνος του ἐπάνω ἔς τὴ γραμμὴ.